

A red line-art dragon is depicted on a gold background. The dragon's head is on the right, looking towards the left. Its body is covered in scales, and its wings are spread. The dragon's tail is on the left, curving upwards. The overall style is traditional Chinese art.

PETER MAY

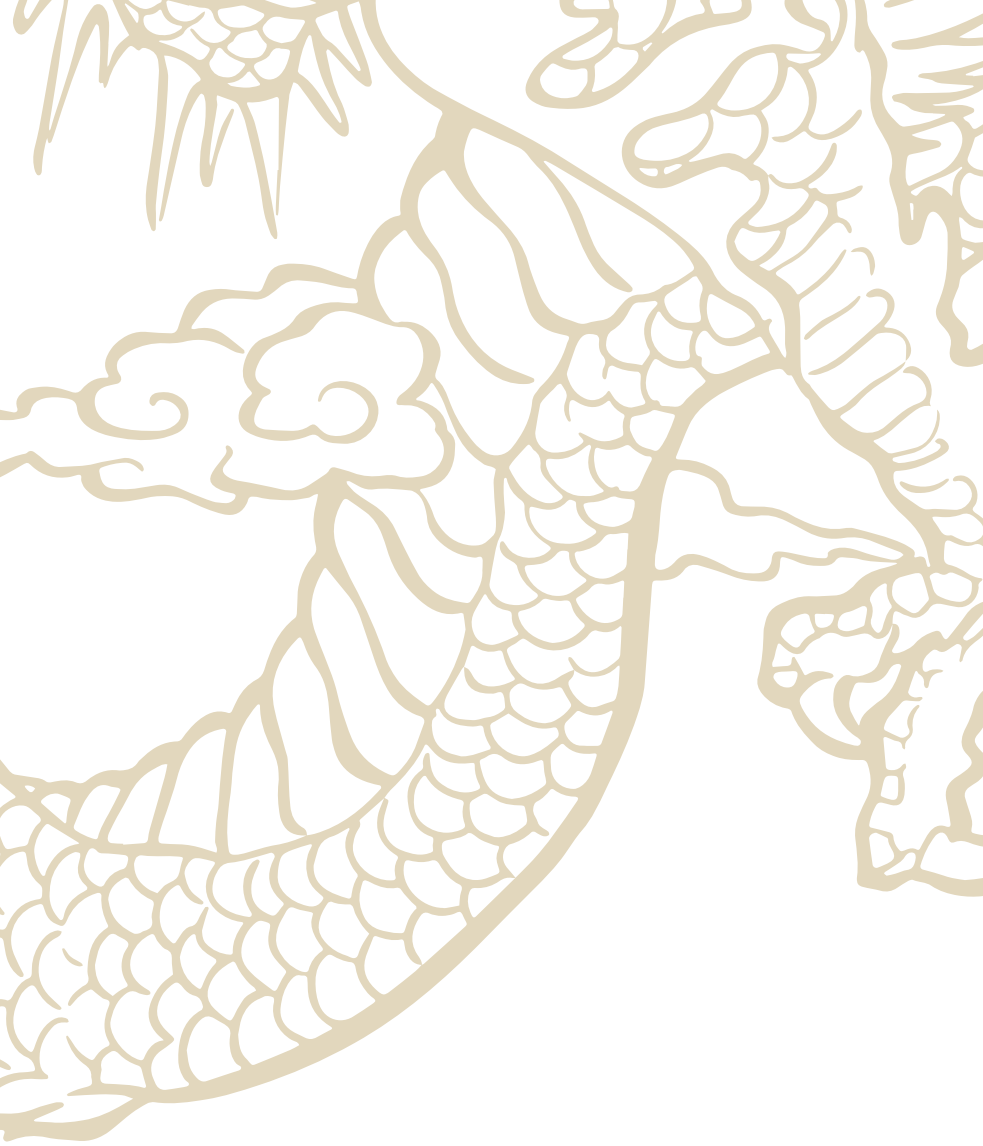
OD AUTORA BESTSELLEROVÉ
TRILOGIE Z OSTROVA LEWIS

ČTVRTÁ OBĚŤ

ČÍNSKÉ THRILLERY II

HOST

PETER MAY
ČTVRTÁ OBĚŤ

PETER
MAY

ČÍNSKÉ THRILLERY II

ČTVRTÁ
OBĚŤ

BRNO 2015

Peter May

The Fourth Sacrifice

Copyright © Peter May, 2000

Translation © Filip Drlík, 2015

Czech edition © Host – vydavatelství, s. r. o., 2015 (elektronické vydání)

ISBN 978-80-7491-613-7 (Formát PDF)

ISBN 978-80-7491-614-4 (Formát ePub)

ISBN 978-80-7491-615-1 (Formát MobiPocket)

Pro Carol

PROLOG

Už s naprostou jistotou ví, že umře. Téměř cítí úlevu. Už žádné další dlouhé, osamělé noci a mučivé sny. Může konečně zapomenout na všechny temné pocity, které si nesl životem jako obří závaží na zádech a kvůli nimž se hrbil, potácel a prohýbal v kolenou. Přestože je smrt blízko, téměř na dosah ruky, strach úplně nezmiel. Jen ustoupil díky účinkům drogy a číhá za hranicí vědomí.

Je si jen matně vědom věcí, které mu v této místnosti dělaly společnost posledních pár měsíců – poškrábané holé zdi, rezavé okenní rámy, prádlo schnoucí za dveřmi na proskleném balkoně. Ve vzduchu je cítit zatuchlý zápach po vaření. Občas se k němu přimíchá i pach odpadu z kanalizace na ulici o čtyři patra níž, hlavně když prší, jako právě teď. Slyší klepání deště na okenní tabulky, které rozostřují světla protějšího bytového domu, stejně jako teplé slané slzy na jeho tvářích. Teprve teď se poddává zdrcujícímu pocitu smutku. Jaké zoufalství! Jeho život, životy rodičů a jejich rodičů generace před nimi. Jaký měly význam? Jaký to mělo smysl?

Cítí, jak ho pár hrubých rukou tlačí na kolena. Přes hlavu mu dávají šňůru, před očima se mu zableskne bílý plakát s červenými

*znaky a zůstane mu viset na krku. Někdo ho tahá za ruce a krou-
tí mu je za záda. Cítí známý jemný povrch hedvábí, které se mu
obepíná kolem zápěstí, zakusuje se do nich a zraňuje ho. Sám by
to udělal jemněji. I přes účinky drogy se ho začíná znovu zmoc-
ňovat strach, stoupá mu do krku jako žluč. Zahlédne záblesk
světla na tmavém, matném kusu kovu. Ruka mu tlačí hlavu do
předklonu. Nemá smysl odporovat. Nic nemá smysl, ani lítost.
Ale přesto ji cítí, velkou a ohyzdnou lítost, která mu zatemňuje
vědomí a snaží se vydobýt si místo vedle strachu.*

*Je si vědom postavy napravo od sebe. Na světlém linoleu se
mihne stín zvedané čepele. Polkne a přemýšlí nad tím, jestli ucítí
bolest. Jak dobrý je jeho kat? Potom okamžik uvažuje nad tím,
jestli mozek přestane fungovat ihned po oddělení hlavy. Záslech-
ně švihnutí čepele a prudce se nadechne.*

*Ne, nebolí to, uvědomuje si. Ještě než vše zahalí tma, místnost
se mu bláznivě roztočí před očima a naskytne se mu pohled na
dva proudy krve tryskající z podivného přízraku vlastního bez-
hlavého těla, které se kácí k zemi. Nikomu to nebude moct říct.
Je toho tolik, co nikomu nebude moct říct.*

PRVNÍ KAPITOLA

I

Děšť padal z olověného pekingského nebe jako slzy. Margaret si říkala, jaká je to ironie, protože její slzy uschly už dávno. Z úkrytu balkonu v šestém patře viděla za korunami stromů v protějším parku matný odraz drobného altánu na deštěm zvlněné hladině jezera. Kromě rachotu husté dopravy a pokřikování kožešníků dole na ulici se k ní neslo lkaní jednostrunných houslí a teskný nápěv skladby z pekingské opery, do něhož vdechoval vášeň hlas jakési ženy.

Margaret se vrátila do hotelového pokoje a přes blůzu si natáhla lehký kabát. Hotel si vybrala, protože byl poblíž americké ambasády. Vůbec nešlo o park na druhé straně silnice. Alespoň si tak své rozhodnutí odůvodňovala. Ale park Ž'-tchan byl to poslední, co ji pojilo s Lim. Místo, kde smrt člověka poprvé svedla jejich osudy dohromady a jež je nakonec i rozdělilo. Jen další selhání v životě, který jí připadal předurčený k nekonečné řadě zklamání. Zvedla deštník a rázně za sebou zavřela dveře. Konečně se odhodlala dostat rozhodnutí, které tak dlouho oddalovala.

Ve čtvrtém patře do výtahu přistoupila postarší žena s nalakovanými vlasy barvy mědi. Měla na sobě víc líčidel, než by bylo

záhodno. Margaret si všimla, že jí na klopě modrého saka visí jmenovka. Dot McKinlayová. Žena vypadala překvapeně. Hotel Ž'-tchan byl z větší části plný bohatých, ale prostoduchých manželek ruských obchodníků, které se zoufale snažily utratit své rubly dřív, než směnný kurz klesne ještě níž. Žena zvedla koutky namalovaných rtů a vytvarovala ústa do něčeho, co podle všeho považovala za úsměv. Přitom odhalila řadu mírně zažloutlých zubů.

„Odkáď sté, děvenko?“ prohlásila nezaměnitelným jižanským dialektem.*

Margaret poklesla na duchu. „Ze šestého patra,“ odpověděla a upřeně sledovala číslice nade dveřmi. Přála si, aby se měnily rychleji.

Dot se však jen zasmála, jako kdyby ji ten vtip opravdu pobavil. „Mám ráda, dyš maj' lidi smysl pro humor,“ řekla. „Ste ze severu, to je jasná věc. My smé z jíhu. Z Louisiany. Dál na jíh už je jen Mexický záliv.“ Znovu se zasmála, jako by chtěla předvést, že jižané jsou stejně zábavní jako Američané ze severu. „Říkají nám Dotiny ‚babky na cestách‘. Byly sme všude. Máme fakt kliku, že sme si vybraly Čínu, zrovna dyš je ta rýžová krize. Nedělá se vám z těch nůdlí šoufl?“ Důvěrně se naklonila k Margaret. „Dybysém věděla, že je tendle hotel plný Rusáků, zamluvila bych nám bydlení jinde.“ Soucitně přikývla. „Ale sém ráda, že máme na palubě krajanku. I dyš je ze šestého patra.“ Zazubila se. „Co dybyste s náma večír zašla na drink?“

Margaret se na ženu krátce podívala. „Obávám se, že to nebude možné,“ řekla. „Zítřa letím domů.“

Dot se zrovna chystala vyjádřit své zklamání, když se dveře výtahu otevřely v přízemí. Margaret se spěšně prosmykla kolem

* Pozn. překl.: Nejvýraznějšími rysy dialektu Američanů žijících v jižní části Spojených států je prodlužování samohlásek, „líný“ projev a obecně i polykání některých souhlásek.

skupinky zhruba deseti starších dam se jmenovkami na klopách. Zasllechla, jak je Dot zdraví slovy: „Héj, neuhádnete, koho sém potkala...“

Ne, pomyslela si Margaret, když se opřela do dveří a vyšla do teplého deště. To nikdy neuhádnou. Ani za milion let. U brány stáli dva hlídači a nevraživě pozorovali, jak Margaret vychází ven a rozevívá deštník. Západní novináři, kteří doufali, že se jim podaří udělat s ní pár snímků nebo rozhovor, se přestali srocovat před branou teprve před pár týdny. Hlídači v hnědých uniformách, námezdní síla najatá hotelem, byli nuceni brát své povinnosti vážně a nemohli jen celý den pokuřovat a tvářit se důležitě. Neměli Margaret moc v lásce.

Proběhla uličkou mezi stánky nepříliš nadšených prodavačů, kteří si mysleli, že by mohla být z Ruska a mít zájem o kožešiny rozvěšené v řadách pod přístřešky. Většina z nich ji však znala a nevěnovala jí větší pozornost. Všichni posedávali se zkříženými nohama na stoličkách, popíjeli studený zelený čaj, kouřili palčivě páchnoucí cigarety a hlučně plivali na chodník. Všechny názvy obchodů a restaurací v dohledu byly napsané azbukou. Kdyby na něj všude kolem nehleděly čínské tváře, člověk by si mohl připadat jako v nějaké ošumělé moskevské čtvrti. Kdosi zapálil koš s uhlím při přípravě časného oběda. Kouř se smísil s mlhou a deštěm. Margaret se málem připletla do cesty několika cyklistům. Na poslední chvíli ji varovalo drncení zvonků. Zpoza zmoklých kapucí ji propichovalo několik párů asijských očí. Chytila se zábradlí na kraji chodníku, protože pocítila lehkou závrať. Zhluboka se nadechla a uklidnila se. Až do té chvíle si neuvědomovala, jak těžké to pro ni bude.

Aby ten okamžik oddálila, vzala to cestou přes park. Kdyby se jí někdo zeptal, jestli se snaží uniknout nevyhnutelnému, popřela by to. Okamžitě si však uvědomila, jakou udělala chybu. Vstoupila na místo plné vzpomínek a lítosti. Proběhla kolem

hloučku promoklých lidí, kteří pod stromy cvičili taiči, a pak prošla pod jižní branou. Vydala se opět po zdlouhavé cestě podél ulice Kuang-chua a po Hedvábné ulici. Minula novou budovu vízového centra amerického velvyslanectví. Ženy v bílých rouškách a modrých pracovních pláštích vymetaly mokré listí z okapů pomocí zastaralých proutěných košťat. Zachmuření prodavači seděli ve skrytu pod stromy naproti prázdným stánkům, od jejichž návštěvy turisty odrazoval déšť.

K Margaret přistoupila mladá žena s krátkými vlasy a obrátila k ní obličej plný naděje. „Cé-dé lom?“ zeptala se. „Cé-dé muzika? Dívej, dívej, mám nové.“

Margaret zakroutila hlavou a přidala do kroku. Přišel k ní vyzábělý mladík v černém obleku a bílé košili bez kravaty. „Měnit dolar?“

„Ne!“ vyštěkla na něj Margaret a prudce zabočila do ulice Siou-šuej. Pochopila, že to už nemůže dál odkládat. Prošla kolem konzulárního oddělení bulharské ambasády, amerického obchodního oddělení a zastavila se před branou San Pan, třetí budovy amerického velvyslanectví. Kancléřství. Otevřela dveře u brány a stanula tváří v tvář zamračenému čínskému hlídači.

„Margaret Campbellová,“ řekla. „Mám domluvenou schůzku s velvyslancem.“

* * *

V prosklené budce za předními dveřmi kancléřství stál mariňák a sledoval Margaret s pohřebním výrazem. Za dveřmi nalevo se objevila mladá Asiatka. Ozvalo se dlouhé zabzučení a klapnutí. Vyšla ven a usmála se na Margaret. „Pojďte dál,“ řekla. Margaret vešla a zaslechla za sebou dveře zapadnout. Žena jí podala ruku. „Těší mě. Jsem Sofie Daumová. Postarám se o vás.“

„Vážně?“ Margaret jí věnovala podezřívavý pohled. Dívka byla menšího vzrůstu, měla krátké tmavé vlasy, překrásné šikmé oči, ostré, ale přitažlivé rysy. Vypadala tak mladě, jako kdyby zrovna dostudovala střední školu. „Kam se poděl regionální bezpečnostní důstojník?“

„Jon Dakers je poslední dobou zavalený prací. Jsem jeho nová zástupkyně.“

„Nemáte moc asijské jméno na Američanku čínského původu.“

„Vietnamského původu,“ opravila ji Sofie. „Adoptovala mě velice starosvětská, dobře situovaná rodina z Kalifornie.“ Vedla Margaret po schodišti lemovaném obrazy předchozích velvyslanců v Číně. „Nejspíš si říkáte, že na svou práci vypadám příliš mladě. Myslí si to všichni.“ Snažila se působit nevzrušeně, ale Margaret v jejím hlase rozpoznala náznak rozmrzelosti.

„Ale vůbec ne,“ řekla Margaret. „Tipovala bych, že byste mohla být alespoň ve druháku.“ Podívala se na dívku a všimla si, že jí úsměv na rtech zmrzl. Okamžitě začala litovat své poznámky. „Omlouvám se. Mám dneska špatný den.“

Sofie se zastavila uprostřed schodiště a otočila se. „Doktoro Campbellová,“ řekla vážně, s chladným a tvrdým výrazem, „snažím se k vám být slušná. Ale je mi dvacet tři let. Mám titul z kriminologie a přišla jsem rovnou z odboru bezpečnosti personálu ministerstva obrany. Mám černý pás v taekwondu a mohla bych vás skopat ze schodů, že byste ani nemrkla. Nejsem zvědavá na vaše špatné dny, mám dost vlastních.“

„Dobře,“ řekla Margaret a zvedla ruce. „Věřím vám. Podle všeho máte dost špatných dní na to, abyste si z nich poskládala celý týden. PMS občas bývá pěkné svinstvo.“

Sofie se kupodivu na tváři objevil zdráhavý úsměv. „Jo, dobře. Možná že mě to čeká. Ale trápí mě pčs, ne PMS. Postčtínský stres. Víte, o čem mluvím? Jsem tu už měsíc a pořád dokola

poslouchám, že vypadám jako středoškolačka. Stačí, když mi to říkají chlapi. Od ženských to fakt slyšet nepotřebuju.“

„A kolika chlápům jste vyhrožovala, že je skopete ze schodů?“

„Asi jen vám,“ řekla Sofie nenučeně.

„Budu to považovat za kompliment.“

Sofie se usmála a potvrdila tím pomyslné příměří. Otevřela francouzské dveře do přijímací místnosti. Napravo od nich právě telefonovala sekretářka zástupce šéfa diplomatické mise. Stůl velvyslancovy sekretářky na levé straně byl prázdný. Dotyčná zrovna přicházela do místnosti z kanceláře svého nadřízeného.

„Dobrý den,“ prohlásila a podala Margaret ruku. „Běžte rovnou dovnitř. Velvyslanec vás očekává.“

Margaret následovala Sofii do velvyslancovy pracovny. Byla to velká místnost s vysokým stropem i okny, velikým lakovaným stolem naproti dveřím a americkou vlajkou na stožáru za ním. Margaret v kanceláři byla už několikrát, ale pořád ji nepřestávala udivovat. Na zdech visely fotografie velvyslance s americkým prezidentem a jeho rodinou. Říkalo se, že ti dva byli blízcí přátelé ještě před tím, než vstoupili do politiky. Stěně vévodila fotografie z prezidentovy inaugurace. Díval se k nebi a usmíval se, v myslí vyhlídky na svrchovanou moc. Okamžik, který si člověk musí vychutnat.

Nalevo stál konferenční stůl a kolem něj několik křesel a pohovka. Okolní zdi lemovaly obrazy z některé z amerických galerií a u stěn stály čínské truhly, které velvyslanec používal jako kartotéky. Velvyslanec vstal společně s dalším, mladším mužem v dokonale strižném tmavě modrém obleku, aby pozdravil hosty.

„Margaret,“ přikývl velvyslanec krátce. Byl to přitažlivý muž s tmavými vlasy. Téměř dvacet let působil ve funkci senátora, takže se očividně cítil lépe ve světě vysoké politiky než na takto

všední úrovni každodenního života. „Myslím, že s prvním tajemníkem Stanem Palmerem už se znáte.“

„Jistě,“ odpověděla Margaret. Všichni si potřásli rukama a posadili se. Sekretářka přinesla ták s kávou a první tajemník naplnil šálky.

Velvyslanec se opřel a zvědavě si Margaret prohlédl. Zdála se mu unavená a vypadala na víc než svých jednatřicet let. Pod zářivě modrýma očima měla kruhy. Rozpuštěné zlatavé vlasy jí smutně splývaly z ramenou. Velvyslanec promluvil: „Takže jste se už rozhodla.“

Margaret přikývla. „Chci letět domů, pane velvyslanče.“

„Kdy?“

„Zítřka.“

„To je docela náhlé, nemyslíte?“

„Už nad tím uvažuji nějakou dobu.“

První tajemník se předklonil. „Už jste to řekla Číňanům?“ Zněl povýšeně, téměř nadřazeně.

Margaret zaváhala. „Doufala jsem, že byste to mohli udělat vy.“

Velvyslanec se zamračil. „Proč? Nastal nějaký problém?“

Margaret zakroutila hlavou. „Ne, já jen... jen už toho mám dost. Prostě chci jen letět domů.“

„Mohla jste odletět už před deseti týdny. To přece víte.“ Ve velvyslancově hlase zazněla lehká výtka. „Když jsme zajistili vaše propuštění.“

„Samozřejmě.“ Margaret přikývla. „Sama jsem se rozhodla zůstat a spolupracovat s nimi. Myslela jsem si tehdy, že dělám dobře. Pořád si to myslím. Ale noc co noc sedím sama v hotelovém pokoji a sleduju CNN. Den co den se dozvídám pořád dokola staré věci. Už mě to nebaví. Nepředpokládala jsem, že to bude trvat tak dlouho.“ Odmlčela se. Poprvé ji napadla otřesná myšlenka. „Můžu svobodně opustit Čínu, že ano?“

„Za naši stranu můžu říct, že rozhodně ano.“ Velvyslanec se k ní naklonil a položil jí ruku na rameno. „Udělala jste mnohem víc, než jste musela, Margaret. Víc, než od vás mohli čekat.“ Obrátil se k prvnímu tajemníkovi. „Stan to Číňanům řekne, že ano, Stane?“

„Jistě, pane velvyslanče.“

Stan z toho však neměl žádnou radost. Když je vyprovázel po schodech, prozradil se svým chováním. Nelíbilo se mu, že by měl dělat poslíčka. Ignoroval Sofii, jako kdyby tam nebyla — zjevně pro něj byla nepodstatná —, a hovořil s Margaret. „Takže...“ prohlásil, „váš čínský policista byl zproštěn všech obvinění.“ Projel si rukou řídnuccí, ale dokonale upravené blond vlasy.

„Vážně?“ odvětila Margaret s předstíraným nezájmem.

„Vy jste to nevěděla?“ zeptal se Stan naoko překvapeně.

„Zaprvé,“ obořila se na něj Margaret, „to není můj čínský policista. A čínské orgány mi nic neřekly.“

„Takže jste s ním vůbec nebyla v kontaktu?“

„Ne. Ani to nemám v úmyslu.“ Nemohla si pomoci, ale v hlase jí zazníval vztek a bolest.

Stan se rychle ujal slova. „Vážně? To jste mě překvapila.“ Usmál se. „Slyšel jsem, že jste si byli... jak to jen říct? Blízcí.“

„Opravdu? Mě zase překvapuje, že muž vašeho postavení mrhá svým časem na podobné drby — nehledě na jejich věrohodnost.“

„Právě v tom se pletete, Margaret.“ Stan hovořil velice taktně. „Drby jsou denním chlebem velvyslanectví. Jak bychom jinak věděli, co se děje? Diplomaté a politici si přece navzájem nikdy neříkají pravdu.“ Potřásl jí rukou. „Přeji vám šťastnou cestu domů.“ Potom odkráčel zpět do budovy.

„Debil,“ zamumlala Sofie.

„Ty sis toho taky všimla?“ Margaret se zlomyslně zazubila. „Kdybych měla tvoje nadání na kopání do zadnic, procvičila bych si ho na něm.“

„Však je taky na jednom z předních míst mého seznamu lidí k nakopání.“ Obě si vychutnaly okamžik společné dětinské škololobosti. Pro Margaret to představovalo krátkou úlevu, doušek svěžího vzduchu po celých týdnech a měsících netečnosti.

Mariňák stiskl tlačítko a dveře se s cvaknutím otevřely. Sofie vyprovodila Margaret na schody. „Počkej,“ řekla, „co děláš dnes večer?“

„Kromě balení kufrů a sledování CNN?“

„Kromě toho.“

„Nic moc. Ale asi bych se raději měla podívat do diáře, jestli tam náhodou nemám nějakou společenskou událost. Proč?“

„Večer bude u velvyslance hostina na počest Michaela Zimmermana.“

„Koho?“

Sofie se zatvářila nechápavě. „Ale no tak, děláš si ze mě leg-raci, že?“ Margaret zakroutila hlavou. Sofie se zeptala: „Ty nevíš, kdo je Michael Zimmerman?“

Margaret dál kroutila hlavou. „Můžeš se mě zeptat, kolikrát chceš. Vážně nevím.“

„Kde jsi byla posledních pět let? Copak se nikdy nedíváš na televizi? Na něco jiného než na zprávy?“

„Už hodně dlouho ne, Sofie.“ Margaret si nedokázala vzpomenout, kdy sledovala něco jiného než zpravodajství v čínském hotelovém pokoji. „Tak kdo to je?“

„Jenom ten nejpřitažlivější muž na světě — alespoň podle ankety *Cosmopolitanu*.“

„Myslela jsem, že to je Mel Gibson.“

Sofie zakroutila hlavou. „Vážně jsi zaspala dobu.“ Déšť ustal a ženy se pomalu blížily k vrátnici. „Michael Zimmerman je archeolog.“

„Archeolog?“ řekla zaraženě Margaret. „To mi nezní moc sexy. Co je zač? Opravdový Indiana Jones?“

Sofie se zasněně usmála. „Nemá do toho daleko. Natočil pro NBC hromadu dokumentárních seriálů o významných archeologických nálezech z celého světa. Má větší sledovanost než kriminálky.“

Margaret to moc nepřesvědčilo. „Americká veřejnost konečně objevila kulturu. Tak co je na něm tak výjimečného?“

Sofie pokrčila rameny. „Je na něm něco... Nevím, má takové osobní kouzlo.“ Odmlčela se a na chvíli se vážně zamyslela. „Navíc má parádní zadek.“

Margaret vážně přikývla. „To je na poli kultury nepochybně obrovská výhoda.“ Vstoupila do strážního domku a vzala si zpátky kabelku a deštník. Vyšla na chodník. Sofie ji následovala. Margaret se zeptala: „Proč pro něj velvyslanec pořádá hostinu?“

„Je to večírek pro filmový štáb. Natáčení začíná zítra u hrobek dynastie Ming poblíž Pekingu. Nějaký nový dokumentární seriál o jednom z nejvýznamnějších čínských archeologů. V životě jsem o něm neslyšela. Ale tady má jméno. Číňané se mohli přetrhnout, aby zařídili natáčení, a tak teď velvyslanec jen dělá, co musí.“

„A ten seriál bude uvádět Zimmerman?“

„Jo. Natáčí to jeho produkční společnost.“ Sofie se odmlčela. „Vážně nechceš přijít? Můžu zařídít, aby ti poslali pozvánku do hotelu.“

Margaret se nad tím na chvíli zamyslela. Moc věcí na sbalení neměla a CNN a pokojová služba se bez ní nejspíš poslední večer obejdou. „Dobře,“ řekla. „Proč ne. Můžu omrknout zadek pana Zimmermana a posoudit, jestli je vážně tak parádní.“

* * *

Margaret se rozloučila se Sofií před konzulárním oddělením na rohu Hedvábné ulice. Byla Sofií vděčná, že má dost empatie

a nepokládá jí otázky, které jí během posledních deseti týdnů kladl každý, koho potkala. Protlačila se úzkou uličkou se stánky s obrovskými rolemi hedvábí a stojany s župany, košilemi a šaty. Vyšla na šestiproudou třídu Ťien-kuo-men-wej, která přetínala východní stranu centra jako otevřená rána. Věže ze skla a mramoru se zde tyčily nad změtí dopravních prostředků a mizely v příkrovu smogu, jež neustále visel nad střechami. Zatočené čínské římsy shlížely na rozdrolené pozůstatky mizejícího města — *chu-tchungy* a *s'-che-jüany*, v nichž se rodinný život mísil s pouličním. Hrozilo, že skutečný Peking zanikne v přívalu finančních úspěchů vzniklých v důsledku nového zápalu pro ekonomiku volného trhu.

Neměla žádný plán ani povědomí o tom, kam by měla směřovat nebo co by chtěla dělat. Jistě věděla jen to, že se nechce vrátit do hotelového pokoje. Pociťovala touhu, potřebu naposledy se ve městě napít; nechat se jím pohltit a zažít jeho bujný, pulzující život. Srdce se jí stáhlo hroznou úzkostí. Uvědomila si, že jí bude chybět Peking i všechn jeho hluk, znečištění a příšerná doprava, jeho pokřikující, plivající a zírající obyvatelé, památky, zvuky i pachy, které se občas nedaly snést. Moc dobře však věděla, že nic z toho nemá význam bez muže, který jí všechno ukázal a naučil ji to milovat.

Proč se ani jednou neozval? Kromě bolesti cítila i obrovský vztek. Ani jeden telefonát, ani dopis. Nic. Prvnímu tajemníkovi lhala. O Liho propuštění se doslechla. Během jednoho z nespočetných hlášení jí řekli, že byl znovu uveden do funkce. Čekala, že se jí ozve. To byl také jeden z důvodů, proč se nepokoušela zapojit do společenského života na velvyslanectví, i když ji neustále někam zvali. Místo toho noc co noc čekala v hotelovém pokoji na telefonát, kterého se nedočkala. Jednou zavolala na sekretariát Oddělení jedna pod Kriminálním oddělením pekingské městské policie na Tung-č'-men. Anglicky je požádala, jestli by

mohla mluvit se zástupcem velitele oddělení Li Jenem. Na druhém konci to způsobilo pozdvižení. Nakonec se jí někdo hodně lámanou angličtinou zeptal na jméno a potom jí řekl, že zástupce velitele oddělení Li Jen právě není k zastizení.

Z mlhy se vynořil autobus číslo čtyři. Margaret se do něj vmáčkla společně s řadou Číňanů a předala pět fenů průvodčí. Žena se na ni podezřívavě zamračila. *Jang-kuej-c'*, cizí dáblové, nikdy necestovali autobusem. Margaret si nevšímala tváří, které se k ní obrátily s nepokrytou zvědavostí, zatímco se držela tyče nad hlavou a tísnila se mezi těly ostatních. Pomyslela si, jak je to zvláštní, cítit se tak sama ve městě, kde žije jedenáct milionů lidí.

Probojovala si cestu ke dveřím a vystoupila hned za hotelem Beijing, od kterého před jedenácti lety západní novináři sledovali tanky vyslané proti demonstrujícím studentům na náměstí Nebeského klidu. Přešla na opačnou stranu ulice podchodem. Věděla, že se chová hloupě. Sama si zbytečně přivozovala bolest. Nohy ji však samy odnesly na roh ulice Čeng-i. Zabočila na stezku lemovanou stromy, ukrytou před hlukem dopravy na hlavní třídě. Napravo od ní se za vysokou kamennou zdí na místě bývalého britského velvyslanectví skrýval komplex ministerstva státní bezpečnosti. O několik desítek metrů dál se nad zelenými korunami stromů tyčily bytové domy pro policejní důstojníky.

Udělal se jí zle. Měla pocit, jako kdyby se jí něco zaseklo v krku. Bez potíží poznala Liho byt ve druhém patře, tři pokoje, které dřív sdílel se svým strýcem. Usmála se. Vybavila se jí vzpomínka na noc, kterou tam spolu strávili, kdy se spolu mohli milovat, ale nedošlo k tomu, protože toho moc vypila. Vzpomněla si i na chladný, vlhký železniční vagon na jakémsi odstavném nádraží na severu Číny, kde mu konečně spočinula v náručí, kde dali průchod své lásce. Když se vrátili do Peking, aby vysvětlili, proč byli zavražděni tři muži, a aby Liho zbavili obvinění, která

na něj byla uvalena vyděšenými funkcionáři, Li jí tehdy řekl, aby na něj počkala. Řekl jí, že ji miluje. A ona čekala. A čekala.

Otřela si z tváře slzy a všimla si, že ji, neznámou plavovlasou, modrookou *jang-kuej-c'*, zvědavě pozoruje hlídač u brány a nechápe, proč ta žena stojí na chodníku, dívá se na okna cizího domu a pláče. Rychle se otočila. Připadalo jí to zoufalé a hloupé. Byla to historie a ji ráno čeká let domů. V jejím životě bylo tolik bolesti, že jí ohlížení za minulostí nemohlo přinést žádnou radost. Mohla jít jen vpřed.

Po protější straně ulice pomalu projíždělo malé červené taxi. Zavolala, zamávala na něj a rozběhla se k němu. Taxi zastavilo a Margaret se posadila dovnitř. „*Ž'-tchan fan-tien*,“ řekla řidiči a chvíli se divila, že jí rozuměl. Hned však opět posmutněla. Trvalo to dlouho, ale Čína, její jazyk a obyvatelé se jí dostali pod kůži a do srdce. Zvykla si, ale bylo jí to k ničemu.

Taxi se vydalo zpět k východní třídě Čchang-an. V tom okamžiku vyšel z komplexu vysoký Číňan s širokými rameny a krátkým sestřihem a vedle sebe tlačil kolo. Měl na sobě rozhalenou bílou košili zastrčenou do kalhot. Na okamžik se zastavil a šátral po kapsách. Pak se obrátil k hlídači. „Nemáte cigaretu, Fengu?“

Hlídači to bylo nepřijemné. Ostatní důstojníci, kteří tu bydleli, na něj nikdy nemluvili, natož aby znali jeho jméno.

„Jistě, zástupce velitele oddělení,“ řekl a vytáhl z kapsy skoro plnou krabičku. „Vezměte si ji celou. Mám jich dost.“

Li si krabičku vzal a usmál se. „Přinesu vám novou, až se večer vrátím.“

„To není nutné,“ odpověděl hlídač.

Li se znovu usmál. „Ale je. Můj strýc mi vždycky říkal, že muž s dluhem je muž s břemenem. Na shledanou.“ Zapálil si, a aniž by cokoliv tušil, tlačil kolo stejným směrem, kterým se vydalo Margaretino taxi.